

Crònica d'agost sobre el poder

L'actualitat, entesa com allò que passa i crida l'atenció d'un nombre important de persones, no hi entén, de vacances. Malgrat que a l'agost, el mes privilegiat de l'estiu, baixa l'atenció que la ciutadania dedica a l'esdevenir social, polític, cultural i esportiu, els fets se succeeixen i no es poden retenir. L'agost del 2015 no és una excepció, i des que ha començat passen coses que s'expliquen als mitjans de comunicació perquè són, malgrat les vacances, noticiables socialment i políticament.

Des d'una perspectiva social, resulten absolutament alarmants i preocupants els fets relacionats amb la violència de gènere i la immigració. Que en ple segle XXI morin dones a mans de les seves parelles és un fracàs de la societat europea pretesament desenvolupada, bressol de la civilització occidental i filla de la revolució en defensa de la llibertat, la igualtat i la fraternitat. De la mateixa manera, són un fracàs europeu els fluxos migratoris des de Síria i altres països en conflicte cap a la UE, que aquests dies deixen imatges esgarrioses com les de l'illa grega de Kos. O, molt més a prop geogràficament, el conflicte dels Mossos d'Esquadra amb la comunitat senegalesa a Salou, que s'ha estès a altres municipis. Es tracta d'un conjunt de fets socials que responen a raons estructurals profundes i que mereixen no ser simplificats amb tòpics discursius i criminalitzadors sobre les màfies de les pasteres o els *top manta*. Discursos que, massa sovint,

serveixen de coartada a aquells que pensen que "tots no hi cabem". A l'agost, les relacions de poder que hi ha darrere les desigualtats de gènere i les desigualtats d'origen no descansen. Quan molts abaixen la guàrdia perquè poden descansar, persisteixen l'explo-tació, la dominació i la discriminació.

Des d'una perspectiva política, l'actualitat dels últims mesos ja apuntava a un agost intens a nivell català, espanyol i europeu que no deixaria descansar els periodistes. I és que, malgrat l'eclosió de les xarxes socials com a transmissores de l'esdevenir polític, els mitjans de comunicació considerats tradicionals encara són els principals canals d'informació del que es cou políticament. Com era d'esperar, la definició i concreció de les diferents candidatures per al 27-S ha esdevingut

SARA MORENO

SOCIÒLOGA

un excel·lent generador de notícies en l'àmbit més pròxim. En un calculat –o potser improvisat– comptagotes, es presenten diàriament els noms de les persones integrants d'aquestes candidatures. Més enllà del contrast entre candidatures, quan es comparen els perfils de les persones que –un cop passades les eleccions– hauran d'exercir com a diputats i diputades, resulta preocupant comprovar com, de moment, el focus d'atenció se centra més en les persones que en les idees. La dèbil frontera que separa l'eficient lideratge i carisma polític dels excessos de personificació representa un risc per a l'exercici de la tan necessària política.

Mentrestant, el ministre d'Interior es veu obligat a comparèixer al Congrés de Diputats per donar explicacions sobre la reunió que va

mantenir amb Rato; l'FMI alerta de l'excessiu optimisme del govern espanyol sobre la recuperació econòmica i exigeix més retallades, i Brussel·les critica la ineficàcia del pla espanyol dins el Programa Europeu de Garantia Juvenil per donar feina als anomenats *ni-ni* (que ni estudien, ni treballen). Encara més enllà, l'Eurogrup aprova el tercer rescat econòmic a Grècia sense abandonar el paradigma de l'austeritat, una recepta que, fins ara, acumula escassos resultats econòmics i nefastes conseqüències socials. Darrere de les eleccions del 27-S, com també darrere de la corrupció, l'austeritat i les retallades, s'hi amaga la sempre present lluita pel poder.

L'anàlisi del que passa a l'agost no es pot desvincular dels instruments analítics que s'utilitzen la resta de l'any. El canvi de mes, d'estació, d'any, de dècada o de centenari obliga a contextualitzar de manera permanent, però, alhora, cal tenir present que les relacions socials de qualsevol època històrica no s'entenen sense l'afany per aconseguir el poder, ja sigui material o simbòlic. El poder té la capacitat de camuflar-se en múltiples rostres, indumentàries o formes que fan difícil la seva identificació per seduir la població. Sigui com sigui, el poder sempre persegueix la capacitat d'imposar una determinada manera de fer: exercir un domini hegemònic sobre els altres. L'agost del 2015 passarà a la història perquè, com sempre, se segueixen acumulant fets socials que il·lustren i exemplifiquen la lluita pel poder i el seu exercici.

ARIANNE FABER

En l'àmbit polític, la trajectòria dels últims mesos pronosticava un estiu intens, tant a nivell català, com espanyol i europeu

El 27-S, la corrupció, les retallades... Darrere les notícies que marquen l'actualitat, sempre s'hi amaga la lluita pel poder